

*На зламi
тисячолiтЬ*

*Болехiв
та околицi*

Альбом-книгу підготовано до 400-річчя дарування місту Магдебурзького права та 10-річчя надання статусу міста обласного значення.

Автор ідеї та текстів,
редактор Василь Луцик

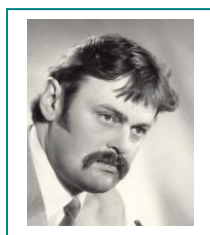
Комп'ютерна графіка та
впорядкування Богдана Чеха

Автор розділу “ Відомі люди ” –
Лариса Дармохвал

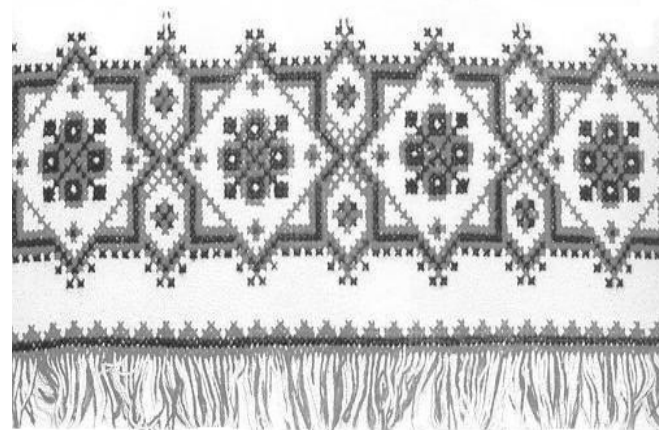
Фотографи: Олег Костів,

Ігор Кобецький

Автори висловлюють щирю вдячність болахівчанам, які надали фотографії, допомогли консультаціями та порадами: Марії Годило, Галині Якимів, Ніні Шлемкевич, Олесю Тимківу, Г. Телезі, сім'ям Марусинів, Болюків.

Особлива подяка авторам текстів та збирачам фотографій в селах: Ірині Стеців (Гузіїв), Василю Мушаку (Козаківка), Богдану Шмезі (Поляниця), Любові Юрків (Підбереж), Ганні Настасяк (Міжріччя)

400-річчю надання місту
Магдебурзького права,
10-річчю присвоєння
Болехову статусу міста
обласного значення
присвячується

**На зламі
тисячоліть**

**Болехів
та околиці**

Болехів
2003

Стрийський район

Сколівський район

Площа території ради 36 тисяч гектарів, з них 18 тисяч гектарів – ліси, 7500 гектарів – угіддя, під забудовами та дорогами 600 гектарів, під водами 214 гектарів.

Проживає 21244 особи з них 6 тис. пенсіонерів, 8 тис. школярів.

Площа міста 3669 гектарів, населення 10610 осіб

Перша письмова згадка про місто 1371 рік, 1603 – даровано королівський привілей – Магдебурзьке право, з 1993 – місто обласного значення.

Шановні панове !

Ви тримаєте в руках альбом, в якому в фотографіях та малюнках відображено останні півтора століття історії Болехова та сіл міської ради. Зроблено спробу показати сучасний стан виробництва, культури, охорони здоров'я, життя Болехівщини. Особлива увага приділена природі нашого краю, людям, які своєю самовідданою працею творять майбутнє.

Болехів у історії Галичини займає особливе місце, як один з найвідоміших центрів видобування солі, переробки шкіри, деревини, випалювання черепиці та цегли. Можемо гордитися толерантністю давніх мешканців: українці, поляки, євреї, німці – всі мирно уживалися, створюючи кожен свою історію. Тому ми горді з того, що саме в Болехові був вищий духовний навчальний заклад, в якому викладав відомий єврейський історик, науковець, автор першої історії міста Дов Бер, що саме тут народилася всесвітньо відома оперна співачка Марцеліна Коханська-Сембріх, що в нашому місті провела своє творче життя Наталя Кобринська, що Болехів називають своєю малою Батьківщиною діячі польської культури: письменниця Шиманська-Альберті, журналісти Фабіанський, Петри, Батковський, що дотепер Болехів згадують з теплом німці, яких доля змусила покинути наш край перед війною.

Проте, найбільшою гордістю є наші сучасники. І не лише академіки, професори, доценти, успішні підприємці, художники, поети, лікарі та вчителі, а й прості люди – добрі фахівці своєї справи: столяри, будівельники, пекарі, продавці, - словом, усі, хто своєю працею примножує красу та славу нашого краю.

**Міський голова
міста Болехова**

**Володимир
Стебницький**

Дня 8 жовтня 1371 р. в м. Бичі Єлизавета королева Угорщини і Польщі передає деякі добра Данилові Дажбоговичу

Отже, в ім'я Отця і Сина і святого Духа, аминь. Ми, Єлизавета, з Божої ласки, старша королева Угорщини, Польщі і Русі, пані і наслідниця інших земель, з нашої доброї волі і розсудку, маючи ласкаво на увазі нашого слугу вірного Данила Дажбоговича, який послужив нашому синові, королеві Люї і нам довгий час і до цього часу є схильний і готовий нас слухати, чого він не перестав нам з дня на день виконувати, маючи на увазі цього роду службу. Ми вирішили за гідне і належне створити йому кращі умови в маєтках і землях і дати йому наші угіддя, що прилягають до його землі, званої Задеревач, про що він просив для себе в громаді Човгани і щоб ми не дозволили, щоб деяким нашим іншим селам діялась кривда, отже, нашого слугу достойного віри, до якого ми мали повне довір'я, тобто шляхетного Януша Дершица (послали) розвідати і побачити ці маєтки, які (і наші і його) вже згадувались вище, як він описав нам у своєму листі, які було б вільно і можливо нам відлучити від нашої громади і долучити до дібр і громади цього Данила. А ми, справді, віднесли до цього листа з повним довір'ям, додали згаданому Данилові вищезгадану землю до його Задеревач і наші маєтки, тобто монастирі і наші вищезгадані громади поза граничною лінією, що знаходяться на дворищі Лисовичі, з яких отже перший монастир називався Семенів, другий Дирина, а третій Григорів. І всі маєтки вищезгадані додаємо і даруємо Данилові Дажбоговичу і його дітям як законним наслідникам вічним і невідкладним даруванням і закріплюємо за ним його вищезгадане с. Задеревач з монастирем і вищезгадані села по обох сторонах ріки Сукаїї в межах, що простягаються до болехівських маєтків "Кругла вільшина", а з Іншої сторони до меж маєтків Дидушич і Шерентієва, а від Човган попід гору до маєтків Крилова і до пригірка, званого "Шутка могила" з усіма правами вжитками, лісами, полями, риболовством в місцевих ріках, болотами, млинами з усім тим, що відноситься як до маєтків Задеревача так і до монастирів згадуваних сіл - це все ми затверджуємо і ми приказали перед присутніми повісити цю печатку для сили і кріпості цього листа. І згаданий Данило зі своїми нащадками може ці маєтки продавати, замінювати, ви - свідки пан Мікош Угорський маршалок королівський, другий маршалок польський Шпитко, отець Завіша, архидиякон краківський, королівський замісник писаря пан Михайл Поган, пан Андрій підсуддя Краківський, панотець Міхал благочинний, королівський скарбник і багато інших.

Дано і діялось у Бичі в день Дмитра року Божого 1371-го.

